

مروځ له تهمه نيدا يهک جار دل ددهاو دل دهرپيني

ژيني چاوهروان بهشي يه کم

مروځي ژيانم

شانازی پڼوه بکن، کهچی خۆشه ویسته کهم رق و تولی له لا گوره تر ببو، پیندا بو و او کړدی خویندن هیچ سوودی نېه، کاتی نه و په دست بدریته چهک و راوی سیخور و تاوانباران بکړی.

بژ نه و مه بېسته چه ندين جار له گهل يکدی کزبووینه وه، راوژمان کرد، روانگو بژوونو کانسمن سهرابن کرد، نه و له سهر رویشتن بهر وه شاخ موکر بوو، من نه مده ویست دلی بشکینم، به لام هم له ماله وه ریگهی نه وم پینه دردا له سالی سنیهم دست له خویندنی زانکو هه لېگرم، همیش خوم ته و او کړدی خویندمن به باش و سوو د به خش داده نا، هه رچوئی بوو نه و چهکی پیشمه رگایه تی کرده شان و منیش دریزم به خویندن دا.

نه گهر بلیم تام و بژن و چیژی خۆشه ویستی گوره تر ببو، دروم نه کردوه، من نیتر هه ستم بژ پیروژی خۆشه ویستی زورتر بوو، هیواو ناواته کانم گوره تر ببوون، تامه زروئی دیدارو به یهک گه یشته وه تامی ژيانی له لا خۆشتر کردبووم. من هه ر له سهره تا وه به لیم به ویزدانی خوم و به لیم به خۆشه ویسته کهم دابوو که وه فادار ده میتمه وه و دل گوری ناکم، به وه یوه چرای هیواکان ریگهی داهاتوویان بژ روشن ده کردمه وه، خۆویستانه بهر وه دریا یی نه فین شو زرده بووم وه چیژم له شه پوله کانی و هره دگرت، به تاییه تی نه و جارانه ی که نه و به دزیه وه دهاته شار، به ترسه وه له مالیکدا ژوانمان دگرت، وامده زانی هممو جیهان له نیو له پی دهستی مندا یه، ملوانکه ی نه فینم له شادی ده و نه یوه وه له مدم دکرد. نیدی توانای بیر کردنه وم گوره تر ده بوو، هه زو ناواته کانم تیکه لای خوز و ناواتی نه ته وه کهم ده بوون، منیش خۆشه ویسته کهم خوم دل گهرمتر ده کردو نه فین و وه فام بژ دوویات ده کرده وه، به لیتنی داهاتوویکی رهنکاره ننگ پینده دا.

بنه ماله ی خۆشه ویسته کهم شوړش گورو تیکو شه ربوون، به وه یوه دوو چاری دهرده سهری، گیران و راوانان ده بوون وه،

نه وان پیناوبوو که نیدی من به دوا ی که سیکی دیکه دا ده گهریم و بیر له و کهسه ناکه موه که دلی خوم پیندا وه دلی نه ویشم دیل کردوه، چونکه زورینه خه لک له و باوهره دایه که نیدی دوا ی نه و رو دواونه دلکان هاویر دهن و بژ شوینی خویان ده گهرینه وه.

نه و یی ژوئی له نیستا جیواو بوو، و ده سته پتانی هه وال ناسان نه بوو، هم هژیبه کانی پیوه ندی کردن وه کو نیستا پیشه کو توو نه بوون، همیش سهرده می ترس و تو قانندن بوو. سنیهری به عسی درنده له سهر سهرانه وه شه پزلی ددهاو ولاتی له تاریکی هه لده کیشا. به وه یوه من نه مده توانی به دوا ی ریگهی هاویری دیرینه کانی به یوستبووم کوریکان بووه ناویان ناوه که شین، دوا یی که شه ری قادیسی هی شورم راهه ستا، گوشارو په لاماره کان له سهر ناوچه ناژانکاره کان زورتر بوو، نه وان ناویدی سنور بوون، نیدی هه ر به یه کجاری ناگام لپیرا.

من خویندم ته و او کردبوو، له فه رمانگه یهک دامه زرابووم، هاوکاره کانم ریزیان لیده گرتم، خزم و کهسه کانم زوربه یان شانازیان پیوه ده کردم، له زور شویندا به شان و بالیان هه لده دام و به که سیکی زیره ک و سهرکه و توویان داده نام، به لام راسته یه کی من له دلوه خه یال دا تقوم ببووم، بیرم له رابردو دکرده وه، چاوم بژ داهاتو ده گپرا، په رۆشی هه وال و زانباریه کان بووم، من نه مده توانی رق هه لېگرم و دلکه ی بژ ره وانه

هه موی چه ند مانگیکی تیپه رنه کرد هه والی زه ماوه ندی نه وانم پیگه یشت، من نالیم نه و هه واله په ست و نیگه ران و دلته نگه نه کردم! به لکو ماوه ی یهک هه فته له جیگه که وتم و توانی نه وم نه بوو بچمه زانکو. من له نیو لیکدانه و ه کاندا ده ژیام، من له ژیر گوشاری بنه ماله که مدها و زالبوونی خوی ویستیدا نه متوانی ژيانی هاو به شی له گهل پیگه پیم و بهر وه شاخ برؤم، نه ویش له ژیر گوشاری خزم و که سانی ناچار بوو که ژيانی هاو به ش له گهل ناموزایکی دروست بکات که من دلنیا بووم رایه له ی خۆشه ویستی له نیوانان دا نه بوو.

من دهمویست نه و هه واله له نزیکه کانی خوم بشارمه وه، به لام وهک ده لین قسه بکه وپته زاریک، ده که وپته شاریک! نیدی هه رزوو نه و هه واله خوی له گوچکه ی نزیکه کانی من کوتا، نه وانیشی بژ دوو سهنگر دابه ش کرد، یه که میان شادمان ببوون، سهرکونه یان ده کردم، سهرستیان بریندار ده کردم و تواجیان لیده دام، دوویان خه میان بژ ده خواردم و سهرکونه ی ماله وه یان ده کرد که ریگه یان پیته دابووم به کامی دلی خوم ژيانی هاو به ش پیگه پیم.

ره وره وه ی ژیان په کی خوی له سهر کهس ناخات، نیدی له خولانه وه ناکه وئ. ورده ورده هه واله کان کون ده کات و فه راموشیان ده کات، نه و هه واله ش ته من دریز نه بوو، هه رزوو له لای نزیکه کانی من به ردیکی له سهر دانرا.

کولتوره کاندا و تاراده یهک هاوشیوه یه، به لام راهه شاننده که له نه وروپای رۆژاوا ته نیا یهک چاره و له باشوری نه وروپا و نه مریکای لاتینی زیاتر و به میتر دهستی یهک راهه وه شین. له رۆژه لاتی ناوهره ستدا و له لای هه ندیک نه ته وه دهستی یه کتیش ماچ ده کن، له لای کوریش نه م جزره ته و قه کردنه هاوشیوه یه و له به واریکی تردا ته و قه کردن رۆلیکی تر ده بین، نه ویشک که له کاتی ماله که ران و کرین و فرۆشندا زیاتر به رچاوده کوئ، به تاییه تی لای جوتیاران و مهر و ملات فرۆشان که له کاتی ماله دا، کرایره که دهستی خاوه ن ماله که ده گری و هه ولی نه و یه له گهل ددها ت بوو نرخی خوی دیه یی رازی بکات، جا له و کاته دا

ده بینی که کریار به توندی دهستی فرۆشیار راهه وه شینی و نه ویش به پیچه وانه وه ده یی دهستی خوی له ناو دهستی کریار دهر بینی و به م جزره دوویات ده بیته وه تا ده گنه نه نجام به بوون و نه بوون، زور جار کهسی سنیهم ده که ویت به یه نه وه و هه ر دوو دهستی مه چه کی کریار و فرۆشیار ده گری، که نه ویش دهستیان له ناو دهستی یه کایه، نه میش هه ولدها ت ریکان بخت، بزیه مه چه کیان بژ سهر وه و خوار وه راهه وه شینی و به ده می شیه وه به رزوزمی نرخی که هاوسنگ ده کات، له هه ندی ولاتی نه فیرقا وه ک غانا، ته و قه کردن له نیوان دوو هاویردا وهک شیوه ی ناسای ده کری، به لام له پی دهستیان له یهک ده خشین و له کوتایشا به په نجه کانی ناوهره است و په نجه ی که له چه قه نه یهک لیده دن، نه مش لای نه وان ته نیا بژ هاویری زور نریک به کاردی.

له (دهستان خۆش، دهستان نهرزی و دهستان له گهل دهستان بی)، به سهر دا ده یاری. به لام کاتی نه توانین دهستان هونه رمه ندانه به کار به یین، نه وه هه وره تریشقه کانی وهک (دهستان بشکی، دهستان برزی و دهستان هه لوهری)، چه خماخه لیده دن.

ته و قه کردن یه کیکه له هینا بلاوه کانی ریز کردن له ناو هه موی کولتور ییکا به کاردی و شیوه ی تاییه تی جزواو جزری هه یه، له جیهانی رۆژاوا دا له کونه وه به واتای نه وه ها توو، کاتی کهسی دست دریز ده کات بژ ته و قه کردن له گهل که سیکی تردا، نه وه نیشان ده دا ت که دهستی به تاله و هیچ جزره چه کیکی کوشنده یی نه یه بژ به ران به ره که ی، دست خسته ناو دهستی ته نیا مه بهستی دستانه و ریزه. هه ندی له تو زهران له باوهره دان که ته و قه کردن له رومانه کانه وه داهاتوه، نه ویش به وه ی له کوندا پاله وانه شه رکه رکان بژ نه وه ی دهستیان له به ران به رکانیان کیری سی هه ولیاندا وه که دهستی یه کتری بگرن تا هه لی به لاماردان بژ خویان ساز بکن. هه روه ها به بژوونی زور له زانایان نه و شیوه ته و قه کردنه ی که نه مرؤ له جیهاندا باوه سهره تکه ی ده گهرینه وه بژ دوو سده به ر له نیستا.

جزره کانی ته و قه کردن کاتی دوو کهس ته و قه ده کن، هه ریبه که یان دهستی راستیان ده خه ناو دهستی یه که وه و په نجه ی که له کانیان ده که وپته سهر وه و له پی دهستان کان به ریبه که ده کون و دهستی یهک بژ سهر و خوار راهه وه شین. نه مش شیوه ی ناسای ته و قه کردنه له زوربه ی

یان به هه ر دوو دست دهستی راستی به رامبه ره که ی ده گوشی که به م جزره ته و قه ده وتری (ته و قه ی ده سکتیشی) یان به دهستی چه پ مه چه کی راستی به رامبه ره که ی ده گری. به دهستی چه پ به ران به ره که ی ده گری که هه ست و سوزی دستانه یی ته و قه ویستانی خویان ده گه ران و سزراخیان ده کردن، من نه مده زانی چون و له کوئ هه والی بیرسم، له ناخه وه تامه زروئی دیداری بووم، به مه به سستی هه والپرسینی نه و سهردانی کونه هاویری به کم کرد، هینده ی نه ما بوو دل م رابوه سستی، هه والی بریندار بوونی خسته ده ستم، نه و هیوا ی به چاک بوونه وه ی نه بوو، پیناوبوو مهرگ له باوه شی ده گری و بژ همیشه بزری ده کات.

یان به هه ر دوو دست دهستی راستی به رامبه ره که ی ده گوشی که به م جزره ته و قه ده وتری (ته و قه ی ده سکتیشی) یان به دهستی چه پ مه چه کی راستی به رامبه ره که ی ده گری. به دهستی چه پ به ران به ره که ی ده گری که هه ست و سوزی دستانه یی ته و قه ویستانی خویان ده گه ران و سزراخیان ده کردن، من نه مده زانی چون و له کوئ هه والی بیرسم، له ناخه وه تامه زروئی دیداری بووم، به مه به سستی هه والپرسینی نه و سهردانی کونه هاویری به کم کرد، هینده ی نه ما بوو دل م رابوه سستی، هه والی بریندار بوونی خسته ده ستم، نه و هیوا ی به چاک بوونه وه ی نه بوو، پیناوبوو مهرگ له باوه شی ده گری و بژ همیشه بزری ده کات.